

Fra fremmødeproblem til deltagelsesdesign

– *En casebaseret vidensrapport med afsæt i
Socialrådgiveruddannelsen på Aalborg Universitet*

Videnscenter
for inkluderende læringsmiljøer

- en del af Studenterrådgivningen

Indholdsfortegnelse

Abstract.....	3
1. Indledning	3
2. Case og metodisk ramme.....	4
3. Analyse: Hvad viser casen?	4
3.1 Fremmøde formes af oplevet nødvendighed, relevans og mulighed	4
3.2 Praksisnærhed virker ikke automatisk deltagelsesfremmende.....	5
3.3 Den brede studentergruppe skærper kravene til uddannelsesdesignet.....	6
3.4 Dissonans mellem idealer, forventninger og rammer	6
4. Den samlede indstilling og fem mulige veje at gå	7
4.1 Skab sammenhæng mellem forventninger og faktiske rammer	7
4.2 Gør undervisningens mening, sammenhæng og progression tydelig.....	8
4.3 Etabler løbende indsigt i de studerendes studiehverdag.....	8
4.4 Skab stærkere alignment mellem øvelser, simulation og eksamen.....	9
4.5 Omsæt værdier og reformambitioner til hverdagspraksis	9
5. Videre proces: Fra analyse til prøvehandling	9
6. Afslutning	10
Referencer.....	12

Abstract

Denne rapport samler foreløbige indsigter fra første fase af et udviklingssamarbejde mellem Socialrådgiveruddannelsen på Aalborg Universitet og Videnscenter for Inkluderende Læringsmiljøer. Projektet tager afsæt i en konkret udfordring med studerendes fremmøde og deltagelse, særligt i undervisning, øvelser og simulationstræning. Rapportens hovedpointe er, at fremmøde ikke alene bør forstås som et spørgsmål om motivation eller individuel studieadfærd, men som et resultat af samspillet mellem studerendes livsvilkår og prioriteringer, undervisernes faglige forventninger og uddannelsens konkrete design. Casen peger på en bredere udfordring for videregående uddannelser, der ønsker at styrke praksisnærhed, deltagelse og inkluderende læringsmiljøer. På baggrund af analysen formulerer rapporten fem mulige veje at gå: forventningsafstemning, tydeligere undervisningssammenhæng, løbende studenterindsigt, stærkere alignment mellem øvelser og eksamen samt bedre omsætning af værdier til hverdagspraksis. Rapporten er en delleverance efter projektets første fase. En endelig rapport udarbejdes efter udvikling, afprøvning og evaluering i 2027.

1. Indledning

Fremmøde er blevet et centralt udviklingsspørgsmål på mange videregående uddannelser. Det gælder ikke kun som et praktisk spørgsmål om, hvor mange studerende der sidder i lokalet. Det handler også om deltagelse, læringsudbytte, fagligt engagement, studiekultur og uddannelsens evne til at skabe sammenhæng mellem det, den ønsker at fremme, og det, de studerende faktisk oplever som meningsfuldt og nødvendigt at deltage i.

Spørgsmålet bliver særligt vigtigt i en reformkontekst, hvor professions- og erhvervsrettede videregående uddannelser skal styrke praksisnærhed, professionsfaglighed og de studerendes konkrete færdigheder. Når uddannelser ønsker, at studerende i højere grad skal øve sig, indgå i simulationer, arbejde med cases, deltage i faglige fællesskaber og udvikle professionel dømmekraft, bliver fremmøde og aktiv deltagelse en forudsætning for centrale dele af uddannelsens formål (Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriet, 2025) [henvisning]

Samtidig er det ikke givet, at de studerende automatisk møder op til de aktiviteter, uddannelsen selv opfatter som mest professionsdannende. Tværtimod oplever flere uddannelser, at studerende fravælger netop de undervisningsformer, hvor de skal deltage aktivt, træne færdigheder eller indgå i øvelsesbaserede læringsrum. Det kan skabe frustration blandt undervisere og ledelse, men det kan også åbne for et vigtigt udviklingsspørgsmål: Hvad er det ved uddannelsens samlede design, der gør bestemte deltagelsesformer mere eller mindre oplagte for de studerende?

Denne rapport tager afsæt i Socialrådgiveruddannelsen på Aalborg Universitet. I forbindelse med den nye, nationale uddannelsesreform på professions- og erhvervsrettede videregående uddannelser, stod Socialrådgiveruddannelsen i foråret 2026 over for en større redesign-proces og ønskede samtidig at undersøge en udfordring med studerendes fremmøde og aktive deltagelse i undervisning, øvelser og simulationstræning. Casen bruges her ikke som en evaluering af uddannelsen, men som et vidensgrundlag for et bredere spørgsmål: Hvordan kan videregående uddannelser arbejde med fremmøde som en del af udviklingen af inkluderende, praksisnære og deltagelsesunderstøttende læringsmiljøer?

Rapportens centrale begreb er deltagelsesdesign. Med det menes de samlede pædagogiske, strukturelle, sociale og organisatoriske rammer, der former, om studerende kan, vil og oplever det som meningsfuldt at deltage. Begrebet flytter opmærksomheden fra den enkelte studerendes motivation til samspillet mellem studerende, undervisning og uddannelsesstruktur.

2. Case og metodisk ramme

Udviklingssamarbejdet mellem Socialrådgiveruddannelsen på AAU og VIL blev tilrettelagt som en første fase i et længere udviklingsforløb. Formålet var at undersøge problemstillingen, kvalificere forståelsen af fremmøde og deltagelse og formulere mulige retninger for det videre arbejde.

Projektet er inspireret af design-based research (DBR). Det betyder, at der ikke kun arbejdes med at beskrive et problem, men også med at udvikle mulige design, som senere kan afprøves, justeres og kvalificeres i praksis. I en DBR-tilgang er udvikling og vidensopbygning forbundne: Man arbejder med en konkret udfordring i en virkelig uddannelseskontekst, men søger samtidig at opbygge viden, som kan være relevant ud over den lokale case. [henvisning]

Denne rapport er et vidensafkast fra projektets første fase. Den beskriver derfor ikke effekten af færdige løsninger. Den samler i stedet de foreløbige indsigter, som er opstået gennem analyse, dialog og fælles problemforståelse.

Datagrundlaget består af kvalitative interviews med studerende, observationer, dialog med undervisere og arbejdsgruppe, fælles bearbejdning af mønstre samt en eksplorativ spørgeskemaundersøgelse blandt studerende. Spørgeskemaet skal læses som et perspektivåbnende materiale, ikke som en fuldt dækkende måling af hele uddannelsen. Besvarelserne er blandt andet skævt fordelt på semestre og kan derfor ikke uden videre generaliseres. De er imidlertid nyttige som supplement til interviewene, fordi de peger på mulige sammenhænge mellem fremmøde, oplevet relevans, tryghed, undervisningsform og eksamensorientering.

Interviewmaterialet giver et mere nuanceret billede af, hvordan studerende selv fortolker deres fremmøde. Her beskrives blandt andet betydningen af underviserens formidling, studiegruppens rolle, relationel tryghed, øvelsernes karakter, eksamensrelevans, studiejob, transport, funktionsnedsættelser og oplevelsen af sammenhæng i uddannelsen. [henvisning]

3. Analyse: Hvad viser casen?

3.1 Fremmøde formes af oplevet nødvendighed, relevans og mulighed

Casen peger først og fremmest på, at fremmøde ikke er én type adfærd. De studerende møder op, bliver væk eller deltager selektivt af forskellige grunde.

Nogle studerende fravælger undervisning strategisk. De vurderer løbende, om undervisningen giver dem noget, de ikke kan få gennem pensum, slides, studiegruppen eller selvstudie. Det er ikke nødvendigvis et tegn

på, at de ikke interesserer sig for uddannelsen. Det kan være en rationel prioritering i en studiehverdag, hvor tid, energi, studiejob, transport og eksamenskrav skal balanceres.

Andre studerende vil gerne deltage, men oplever bestemte undervisningsformer som vanskelige. Det gælder særligt situationer, hvor de forventes at bidrage aktivt, indgå i øvelser, fremlægge, spille roller eller sige noget i større forsamlinger. Her bliver fremmøde ikke kun et spørgsmål om interesse, men også om faglig og social tryghed.

En tredje gruppe møder barrierer, der handler om livsvilkår og tilgængelighed. Det kan være funktionsnedsættelser, helbred, familieforhold, transport, økonomi eller studiejob. For disse studerende kan fleksibilitet være afgørende for overhovedet at kunne gennemføre uddannelsen. Samtidig kan uklare rammer, sent tilgængeligt materiale eller uforudsigelige undervisningsformer gøre deltagelse unødigt vanskelig.

Dette peger på en bredere pointe: Når uddannelser arbejder med fremmøde, bør de undersøge, hvad de studerende oplever som nødvendigt, relevant og muligt at deltage i. Lavt fremmøde kan være et tegn på manglende motivation, men det kan også være et signal om, at uddannelsens deltagelsesbetingelser ikke er tydelige, attraktive eller tilgængelige nok.

3.2 Praksisnærhed virker ikke automatisk deltagelsesfremmende

Et centralt tema i casen er praksisnærhed. Uddannelsen ønsker at styrke undervisningsformer, der bringer de studerende tættere på socialrådgiverprofessionens opgaver, færdigheder og situationer. Det kan fx være cases, øvelser, simulationer, rollespil, samtaletræning og kobling til praksisfeltet.

Casen viser imidlertid, at praksisnærhed ikke i sig selv sikrer fremmøde. Øvelser og simulationer kan opleves som relevante og lærerige, men de kan også opleves som utrygge, kunstige eller uklart forbundet med eksamen. Hvis de studerende ikke kan se, hvorfor en øvelse er vigtig, hvordan den hænger sammen med professionen, eller hvordan den påvirker deres mulighed for at lykkes i uddannelsen, bliver den lettere at fravælge.

Dette er en vigtig pointe for uddannelser, der arbejder med at styrke praksisnær undervisning. Det er ikke tilstrækkeligt at tilføje flere øvelser eller cases. Praksisnærhed skal designes, rammesættes og kobles tydeligt til uddannelsens progression. De studerende skal forstå, hvad de øver sig på, hvorfor det er vigtigt, hvordan det hænger sammen med professionens krav, og hvordan de gradvist kan udvikle sig fra mere trygge øvelsesformer til mere komplekse og eksponerede praksisformer.

Her bliver oplevelsen af tilhør og tryghed centrale deltagelsesbetingelser for, at en uddannelse vil kunne lykkes med strategi om øget professionsfaglighed og praksisnærhed. En mere aktiv deltagelse kræver, at de studerende oplever, at de kan øve sig uden at blive udstillet, at fejl er en del af læringen, og at de ikke står alene med usikkerhed. I denne forstand er social og faglig tryghed ikke et blødt supplement til praksisnærhed, men en forudsætning for, at praksisnærhed kan fungere som læring.

3.3 Den brede studentergruppe skærper kravene til uddannelsesdesignet

Socialrådgiveruddannelsen tiltrækker en bred studentergruppe. De studerende kommer med forskellige aldre, erfaringer, livssituationer, faglige forudsætninger, motivationer og behov. Nogle kommer direkte fra gymnasiet, andre har arbejds erfaring, familie eller tidligere uddannelsesforløb. Nogle har funktionsnedsættelser eller psykiske udfordringer, mens andre især er præget af studiejob, transport eller usikkerhed om faglighed og tilhør.

Denne heterogenitet er ikke et problem i sig selv. Den kan tværtimod være en ressource i en professionsuddannelse, hvor de studerende skal arbejde med mennesker i meget forskellige livssituationer. Men den brede studentergruppe skærper kravene til uddannelsens tydelighed, progression og tilgængelighed.

Når studerende har forskellige forudsætninger for at deltage, bliver det afgørende, at uddannelsen ikke overlader for meget til implicite forventninger. Det skal være tydeligt, hvordan man deltager, hvad der forventes, hvordan man forbereder sig, hvordan øvelser hænger sammen med faglige mål, og hvordan de studerende kan bruge hinanden. Dette gælder ikke kun studerende med funktionsnedsættelser. Mange af de forhold, der gør undervisningen mere tilgængelig for studerende med særlige behov, styrker også læringsmiljøet for andre: rettidigt materiale, tydelige instruktioner, overskuelig progression, variation i deltagelsesformer og eksplicit kobling mellem undervisning, øvelser og eksamen.

Dette er en vigtig inkluderingspointe. Inklusion handler ikke kun om at kompensere enkelte studerende. Det handler også om at udvikle rammer, der reducerer unødige barrierer for en bredere gruppe. I terminologi hentet fra forskningsfeltet omkring Social Belonging er det ikke kun de studerendes "seed", der skal styrkes; uddannelsens "soil" skal også udvikles. [henvisning]

3.4 Dissonans mellem idealer, forventninger og rammer

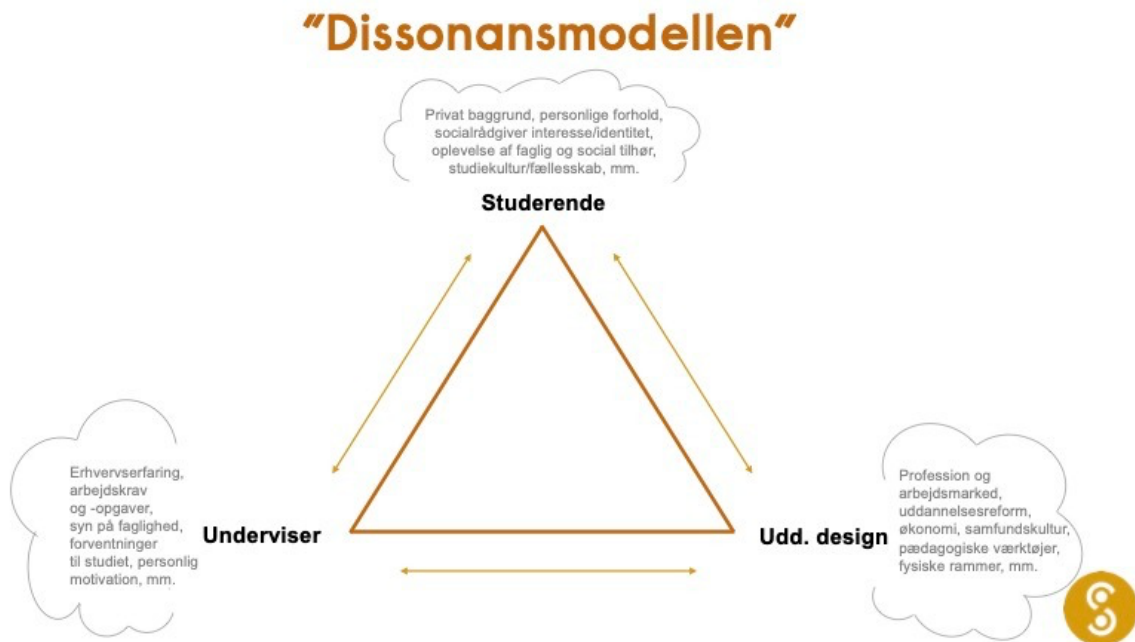
Det mest samlende analytiske fund i casen er en række dissonanser mellem uddannelsens intentioner, undervisernes faglige forventninger, de studerendes prioriteringer og uddannelsens faktiske rammer.

Uddannelsen ønsker, med god grund, at de studerende deltager aktivt i undervisning, øvelser og simulationer, fordi disse aktiviteter understøtter professionskompetencer, der ikke kan tilegnes alene gennem læsning. Undervisere kan derfor opleve det som problematisk, når de studerende fravælger undervisning eller øvelser.

Samtidig oplever de studerende en uddannelse, hvor deltagelse i mange tilfælde er frivillig, hvor eksamen ikke altid tydeligt afspejler øvelsernes betydning, og hvor undervisningens relevans kan variere fra gang til gang. De studerende lærer derfor at orientere sig selektivt: Hvad er nødvendigt? Hvad er eksamensrelevant? Hvad giver mest udbytte? Hvad kan jeg klare på egen hånd?

Dissonansen opstår, når uddannelsen forventer én form for deltagelse, mens dens struktur og incitamenter gør en anden form for deltagelse mulig eller oplagt. Hvis øvelser beskrives som centrale, men ikke opleves som nødvendige for eksamen eller faglig progression, sender uddannelsen blandede signaler. Hvis de studerende får stor frihed, men samtidig mødes af kritik for at bruge friheden, skabes der uklarhed om, hvad uddannelsen egentlig forventer.

Dissonans skal derfor ikke forstås som et særskilt problemområde. Det er en tværgående analysefigur. Den viser sig i forventningsafstemning, undervisning, studenterfeedback, eksamen og organisatorisk forankring. Første fase peger dermed på, at opgaven ikke kun er at øge fremmødet, men at skabe bedre sammenhæng mellem uddannelsens ambitioner og de deltagelsesbetingelser, de studerende faktisk møder, samt de forventninger og narrativer, som underviserne har omkring uddannelsen og de studerende.

4. Den samlede indstilling og fem mulige veje at gå

På baggrund af første fase formulerede VIL én samlet indstilling til Socialrådgiveruddannelsen på AAU: Fremmøde bør ikke behandles snævert som et adfærdsproblem, men som et spørgsmål om deltagelsesdesign. Uddannelsen bør derfor arbejde videre med at skabe bedre sammenhæng mellem forventninger, undervisning, studenterindsigt, eksamen og hverdagspraksis.

Denne samlede indstilling blev konkretiseret i fem mulige veje at gå. I denne rapport præsenteres de som bredere udviklingsspor, som også andre videregående uddannelser kan lade sig inspirere af.

4.1 Skab sammenhæng mellem forventninger og faktiske rammer

Den første vej handler om forventningsafstemning. Mange uddannelser forventer, at studerende tager aktivt del i undervisningen, men organiserer samtidig uddannelsen på måder, hvor deltagelse i praksis kan fravælges. Det kan skabe uklarhed for både studerende og undervisere.

En mulig vej er at undersøge, om uddannelsens forventninger til deltagelse faktisk er indlejret i dens rammer. Hvis aktiv deltagelse er fagligt nødvendig, bør det fremgå tydeligt i Åbent Hus- arrangementer, studiestarten, semesteropbygning, undervisningsplaner, introduktioner, studiegrupper, feedback og prøveformer. Det handler ikke nødvendigvis om mere kontrol, men om større sammenhæng mellem det, uddannelsen siger, og det, uddannelsen gør.

For uddannelsesledere og -udviklere er spørgsmålet derfor: Hvilke former for deltagelse forventer vi af de studerende, hvorfor er de vigtige, og hvordan gør vi dem tydelige og strukturelt troværdige?

4.2 Gør undervisningens mening, sammenhæng og progression tydelig

Den anden vej handler om undervisningens oplevede relevans. Casen viser, at studerende i høj grad orienterer sig efter, om undervisningen giver et tydeligt udbytte, om den hjælper dem til at forstå stoffet, og om den kobler teori til praksis og eksamen.

En mulig vej er derfor at styrke den didaktiske synliggørelse af mening, sammenhæng og progression. Det kan ske i den enkelte undervisningsgang, men også på tværs af fag og semesterforløb. Studerende skal ikke selv bære hele ansvaret for at opdage den røde tråd.

Dette kan fx indebære, at undervisningen tydeligere rammesættes gennem spørgsmål som: Hvad skal de studerende bruge dette til? Hvilken praksissituation peger det frem mod? Hvordan hænger det sammen med tidligere undervisning? Hvordan skal det bruges i øvelser, praktik eller eksamen?

For praksisrettede uddannelser er dette særligt vigtigt. Praksisnærhed skal ikke kun være til stede i indholdet. Den skal også være synlig som faglig logik for de studerende.

4.3 Etabler løbende indsigt i de studerendes studiehverdag

Den tredje vej handler om studenterindsigt. Fremmøde- og deltagelsesproblemer går ofte på tværs af enkeltfag og kan derfor være vanskelige at forstå gennem almindelige undervisningsevalueringer alene. Evalueringer af konkrete forløb er vigtige, men de siger ikke nødvendigvis nok om de studerendes samlede vej gennem uddannelsen: hvor de mister orientering, hvad de prioriterer, hvornår øvelser bliver utrygge, og hvordan eksamen, studiejob, sociale relationer og livsvilkår påvirker deltagelse.

En mulig vej er derfor at etablere et enkelt feedback-loop, hvor uddannelsen løbende samler og omsætter viden om de studerendes studiehverdag. Det kan fx ske gennem korte studenterpaneler, fokuserede dialoger, små surveys, kvalitative nedslag eller systematisk opsamling fra tutorer, vejledere og undervisere.

Pointen er ikke at indføre mere evaluering for evalueringens skyld. Pointen er at give uddannelsen et bedre grundlag for at forstå de dissonanser, der opstår mellem intentioner, forventninger og studerendes faktiske erfaringer.

4.4 Skab stærkere alignment mellem øvelser, simulation og eksamen

Den fjerde vej handler om eksamen og praksisnærhed. Casen viser, at eksamen har stor betydning for, hvordan studerende prioriterer. Hvis øvelser, simulationer og praksisnære aktiviteter ikke opleves som relevante for eksamen eller progression, bliver de lettere at fravælge.

En mulig vej er derfor at undersøge, om uddannelsens prøveformer faktisk afspejler de kompetencer, man ønsker at udvikle gennem undervisningen. Hvis studerende skal træne kommunikation, myndighedsudøvelse, samarbejde, socialfaglig vurdering og professionel dømmekraft, bør disse kompetencer også være synlige i prøveforudsættende aktiviteter, feedback og eksamensformer.

Dette handler ikke kun om at ændre eksamen. Det handler om alignment mellem undervisning, øvelser, professionskompetencer og vurderingsformer. Jo bedre alignment, desto mindre bliver det op til den enkelte studerende at gætte, hvilke aktiviteter der er vigtige.

4.5 Omsæt værdier og reformambitioner til hverdagspraksis

Den femte vej handler om organisatorisk forankring. Mange uddannelser formulerer stærke ambitioner om praksisnærhed, inklusion, deltagelse og professionel dannelse. Udfordringen er ofte ikke at formulere værdierne, men at få dem til at leve i den almindelige uddannelseshverdag.

En mulig vej er derfor at identificere de konkrete steder, hvor værdierne skal omsættes: i semesterplanlægning, underviserkoordinering, studiegrupper, øvelsesdesign, eksamensformer, feedback, mødestrukturer og kvalitetsarbejde. Hvis ambitionerne ikke får organisatoriske steder at lande, risikerer de at forblive intentioner.

Denne vej binder de øvrige fire sammen. Forventningsafstemning, undervisningssammenhæng, studenterindsigt og eksamensalignment kræver alle, at arbejdet ikke alene bæres af enkelte engagerede undervisere, men forankres i uddannelsens fælles praksis.

5. Videre proces: Fra analyse til prøvehandling

Den næste fase i AAU-casen handler om at omsætte de fem veje til konkrete prioriteringer, design og prøvehandling. Det videre arbejde skal ske i en arbejdsgruppe, der med afsæt i første fases analyse skal udvikle, afprøve og justere konkrete tiltag i uddannelsens praksis.

Denne proces kan også være relevant for andre uddannelser. Mange institutioner står med tilsvarende udfordringer: Man kan se et problem med fremmøde, engagement eller praksisnær deltagelse, men det er uklart, om løsningen er mødepligt, ændrede prøveformer, bedre didaktik, stærkere studiemiljø, mere feedback eller noget helt sjette. Her kan en DBR-inspireret proces give en måde at arbejde systematisk uden at lukke problemet for tidligt.

En sådan proces kan bestå af fire trin:

1. Reframing af problemet

Første trin er at undersøge, hvad fremmødeproblematikkens dybereliggende årsager er. Handler det om motivation, undervisningens relevans, eksamensstruktur, social tryghed, tilgængelighed, studiegrupper, livsvilkår eller dissonans mellem forventninger og rammer? Indsigterne i denne rapport tilbyder mulige forklaringsrammer, der kan inspirere dette arbejde.

2. Prioritering af få udviklingsspor

Andet trin er at vælge nogle centrale udfordringer, der er vigtigst at arbejde videre med. Det kan fx være tydeligere forventningsafstemning, bedre alignment mellem øvelser og eksamen eller et enklere feedback-loop fra de studerendes studiehverdag. Prioriteringen bør ske tæt på den konkrete uddannelseskontekst.

3. Udvikling og afprøvning af konkrete design

Tredje trin er at omsætte de centrale udfordringer til konkrete prøvehandlinger. Det kan være nye måder at rammesætte øvelser på, ændrede prøveforudsætninger, fælles principper for undervisningsplanlægning, nye studiegruppeformater eller små ændringer i semestersammensætningen. Pointen er at teste i mindre skala, før løsninger udbredes.

4. Systematisk læring og justering

Fjerde trin er at opsamle erfaringer og bruge dem til at justere designet. Hvad skete der med de studerendes deltagelse? Hvad oplevede underviserne? Hvilke utilsigtede virkninger opstod? Hvad skal ændres i næste iteration? På den måde bliver udviklingsarbejdet både praksisforbedring og vidensopbygning.

For uddannelser, der vil arbejde med fremmøde og deltagelse, vil det næppe være frugtbart at kopiere AAU-casen en-til-en. Snarere kan man lade sig inspirere af processen: begynd med en nuanceret problemforståelse, udvikl få konkrete prøvehandlinger, afprøv dem i praksis, og brug erfaringerne til at opbygge viden om, hvad der gør deltagelse meningsfuld, nødvendig, tryk og mulig.

6. Afslutning

Casen fra Socialrådgiveruddannelsen på AAU peger på en bredere udfordring i videregående uddannelse. Når uddannelser ønsker mere praksisnær, aktiv og professionsrettet deltagelse, er det ikke tilstrækkeligt at appellere til de studerendes ansvar eller indføre mere kontrol. Uddannelserne må også undersøge, hvordan deltagelse understøttes gennem uddannelsens samlede design.

Rapportens hovedbudskab er, at fremmøde bør forstås som en del af et bredere deltagelsesspørgsmål. Studerende træffer valg om fremmøde i mødet mellem undervisningens oplevede udbytte, faglig og social tryghed, eksamensrelevans, praksisnærhed, relationer, livsvilkår og uddannelsens konkrete rammer. Når disse forhold ikke trækker i samme retning, opstår der dissonans.

På baggrund af casen peger rapporten på fem mulige veje at gå for uddannelser, der ønsker at styrke deltagelse og praksisnærhed: Skab bedre sammenhæng mellem forventninger og faktiske rammer. Gør undervisningens mening, sammenhæng og progression tydelig. Etabler løbende indsigt i de studerendes studiehverdag. Skab stærkere alignment mellem øvelser, simulation og eksamen. Omsæt værdier og reformambitioner til hverdagspraksis.

De fem veje er ikke færdige løsninger. De er udviklingsspor, der skal omsættes i konkrete kontekster. Netop derfor er en designbaseret tilgang relevant. Den gør det muligt at arbejde med lokale udfordringer på en måde, der både skaber bedre praksis og opbygger viden, som andre uddannelser kan bruge i deres eget arbejde med inkluderende læringsmiljøer.

Referencer

Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriet (2025). *Reform af professionsbachelor- og erhvervsakademiuddannelserne i Danmark*. <https://ufm.dk/media/lhkm4vdt/aftale-om-reform-af-professionsbachelor-og-erhvervsakademiuddannelser.pdf>